

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

JOSS WOOD

Meilė iš antro karto

2017 rugsėjis–spalis

Knygute.lt

**Joss Wood
(Džos Vud)**

**MEILĒ
IŠ
ANTRO KARTO**

Romanas

Versta iš Joss Wood,
One Night, Two Consequences, 2015
© Joss Wood, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Skaistė Repčytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0283-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Gurkšnodama Belero šardonė vyną Remi Dreikot pažiūrėjo į prieš akis gulintį atverstą lankstinuką. *Tai štai koks tas Belevju miestelis*, – pro panoraminis vyno baro langus žvelgdama į pagrindinę miestelio gatvę pagalvojo ji. Kosmopolitiškas, modernus, subtiliai prašmatnus ir alsuojantis europietiška elegancija. Remi jis patiko. Netgi labai.

Per trumpą ekskursiją po Napos slėnio miestelius Remi įsitikino, kad slėnio šiaurėje įsikūręs Belevju pasižymi visomis geriausiomis kitų miestelių savybėmis. Jame susipynė kvapą gniaužiantys Paliseido kalnų vaizdai, senovinio Kalistogos pasaulio detalės, Šventosios Helenos kasdienė elegancija ir, jei vertintų pagal itin gurmanišką mėšainį, kurį per pietus valgė gatvės gale įsikūrusioje prabangioje kavinėje, tokia pat aistra maistui, kuria alsuoja Jontsvilis.

Gaila, kad šis miestas – tik jos tarpinė stotelė... Jis tiesiog maldavo pasilikti šiek tiek ilgiau ir atrasti šiek tiek daugiau.

Ne, aš negaliu, – vydama šalin pagundą pagalvojo Remi. Pirmą kartą per... na, daugelį

metų ji privalėjo būti tam tikroje vietoje tam tikru laiku. Prisiminusi, kodėl po trijų dienų privalo būti Portlande, ji išgėrė likusį vyną ir pamojo barmenui, kad įpiltų dar vieną taurę.

Po maždaug septyniasdešimt dviejų valandų jos mama turėtų gimdyti jos brolių, o Remi prižadėjo būti kartu. Ne ligoninės laukiamajame arba savo namuose, kaip darytų normalus žmogus, bet pačioje gimdymo palatoje. Žinoma, kartu su mama, senele ir naujuoju patėviu, kuris už ją vyresnis vos septyneriais metais.

Remi priglaudė prie lūpų taurę. Visa ši situacija ją stebino, baugino ir vertė nerimauti.

Stebino, nes po daug metų buvimo vieniša mama, na, tai nebuvo visiška tiesa... senelė Rauzė jai atstojo tėtį, kurio neturėjo, jos mama, užkietėjusi feministė, susidėjo su vidurinės mokyklos kūno kultūros mokytoju. Baugino, nes mama, medicininiais terminais kalbant, buvo vidutinio amžiaus moteris, o keturiasdešimt ketverių metų moteriai, kitaip nei septyniolikmetei, kyla daug daugiau pavojų sveikatai. Vertė nerimauti, nes... na, ją ir dar negimusį brolių skirs didesnis nei ketvirčio amžiaus metų skirtumas.

Dvidešimt septyneri metai... Tai daugiau nei

keista. Tai yra visiškas absurdas.

Viskas taip painu ir baugu. Remi iš visos širdies tikėjosi, kad šį vaiką Dženė augins kitaip, nei augino ją. Brangusis Dieve, jai lieka tik melstis. *Tiesiog, kad būtų paprasta mama*, – Remi kartojo savo dar negimusiam broliui. – *Paprasta mama būtų tiesiog puiku.*

Remi pajuto, kaip pasikeitė vyno baro atmosfera... pajuto, kaip pasikeitė energija. Apsidžiaugusi, kad kažkas išblaškė jos mintis, ji atsisuko ir pažvelgė į naują baro lankytoją. Vyras sustojo pasikalbėti su pora, sėdėjusia prie netoli paradinių durų esančio stalelio. Kadangi buvo nusisukęs, Remi galėjo grožėtis baltais marškiniais aptrauktais plačiais pečiais ir nuostabiu užpakaliuku, kuris slėpėsi po brangiomis juodos spalvos kostiumo kelnėmis.

Baigęs pokalbį vyras priėjo prie kito staliuko, paspaudė rankas ten sėdintiems žmonėms ir apsikeitė bučiniais į skruostus. Norėdama pamatyti jo veidą Remi laukė, kol jis atsisuks. Kaip visada lengvai, tarsi flirtuodama ji parėmė smakrą delnu.

Baro kampe dainavo ir gitara skambino smulktė brunetė, o ant minkštasuolių sėdinti grupelė jos amžiaus moterų garsiai juokėsi ir gėrė tekilą. Prie pasagos formos baro buvo

susirinkęs būrelis žmonių ir Remi iškart pastebėjo susidomėjusius ir plėšrūniškus moteriškių žvilgsnius, kurie sekė šio saldainiuko žingsnius prie baro. Išvaizdžių ir sėkmingų vyrų pilnoje patalpoje jis gebėjo prikaustyti dėmesį beveik nieko nedarydamas.

Vyras galiausiai atsidūrė visai šalia ir Remi – pagaliau! – galėjo iš arti pamatyti jo veidą: banguoti tamsiai rudi, beveik juodi, plaukai, ilga nosis, gilios ir paslaptingos akys. Tvirtas žandikaulis ir seksualios lūpos.

O taip. Labai sultingos. Labai seksualios.

Kai jis buvo įtrauktas į dar vieną pokalbį, Remi pasuko galvą ir pastebėjo, kad nors šis vyras kalba nedaug, bet vos tik prabyla, žmonės jo įdėmiai klausosi. Iš tiesų klausosi. Net ir tylėdamas vyras spinduliavo pasitikėjimu ir savitvarda. Vis dėlto labiau nei jo veidas ir kūnas, kurie, beje, buvo nepaprastai patrauklūs, ją intrigavo jo pasitikėjimas savimi ir savitvarda. *Tikras eržilas*, – ilgai nemąščiusi nusprendė Remi, – *galingas, turtingas ir mėgstantis vadovauti.*

Ji pažinojo daug eržilų. Tokių dažnai galėjai sutikti Niujorko biuruose, baruose ir gatvėse. Arogantiški ir turtingi vyrai jau labai daug metų jos nedomino. Tačiau šis sudomino. Remi

svarstė kodėl. Jis turėjo kažką, kas priverstė jos intymiausias vieteles kaisti, o tai nežadėjo nieko gero. Visai nieko gero.

Į Belevju Remi užsuko trumpam ir tikrai neieškojo pramogų. Ji instinktyviai suprato, kad šis nepažįstamasis priklauso tiems vyrams, kurie priverčia moteris apsikvailinti, keisti savo planus arba prisidaryti gėdos.

Remi buvo pernelyg protinga, kad taip elgtųsi.

Pernelyg protinga, ir taškas.

Bo Teseris ją pastebėjo iškart, vos tik įžengęs pro stiklines Belevju miestelio širdyje įsikūrusio jo šeimos vyno baro duris. Čia pavakaroči traukdavo ir vietiniai, ir turistai. Mergina viena alkūne buvo atsirėmusi į barą, o kita pasirėmusi galvą. Jos ilgas netvarkingai krįtantčias garbanas puošė natūralios kaštoninės sruogelės, tokios subtilios, kokių nesukurtų net geriausias kirpėjas. Akį traukė išraiškingi skruostikauliai, smakro linija ir lieknas, beveik liesas kūnas.

- Girdėjai, kad mirė Bela?

Bo atitraukė žvilgsnį nuo gražuolės prie baro ir pažvelgė į laukiančius veidus prie gretimo stalelio. Jis visą dieną atsakinėjo į vieną ir tą

patį klausimą. Taip, žinoma, jis girdėjo, kad praeitą naktį miegodama mirė Bela Abram – jo kaimynė ir karalienės Anos stiliaus dvaro bei penkių akrų žemės savininkė.

– Mes svarstome, kas galėtų tapti jos paveldėtoju? Bela buvo gana turtinga.

Tai buvo antrasis klausimas, kurį jis girdėjo visą dieną. O kalbant apie paveldėtojus, kas galėjo žinoti? Nors savo trumpais romanais Bela linksmo visą slėnį, ji niekada nebuvo ištekėjusi ir, visų žiniomis, buvo vienintelis vienturčių vaikų vaikas... Istorijos pabaiga. Vos tik paaiškės paveldėtojas, Bo bus pirmasis, kuris pasiūlys pirkti jos dvarą. Jo nevilioja milžiniškas, šlamštu apstatytas namas, bet jam reikia žemės. Daugiau žemės reiškia daugiau vyno ir vietos šiltnamiams, kuriuose būtų auginami vaisiai ir daržovės, tiekiami saviems ir svetimiems vietos restoranams.

Bo gerai žinojo, kad žemę, per kurią eina pagrindinis turistų kelias, vedantis į pietinius Napos slėnio miestelius, norima modernizuoti pirmiausia. Belerui tikrai nereikia daugiau daugiabučių namų, golfo kortų ir prekybos centrų. Tai buvo didžiausias Bo košmaras.

Baigęs pokalbį jis žengė prie baro, prie kurio sėdėjusi turistų grupelė jau spėjo pakilti nuo

kėdžių ir pasiėmę paltus ir rankines traukė prie durų. Bo atsistojo prie baro ir persibraukė ranka plaukus.

- Kaip visada, pone? - paklausė barmenas ir Bo linktelėjo.

Barmenas ėmė lakstyti palei barą ir Bo pastebėjo, kad jam iš rankų vos neišslydo brangaus vyno butelis. Jis sutramdė norą perlipti per barą ir pačiam įsipilti gėrimo (studijų metais Bo dirbo barmenu) ir, atpažinęs sesers balsą, tik pabarbeno pirštais per stalviršį.

- Bo, tu gąsdini mūsų darbuotojus. Esi toks atšiaurus ir nedraugiškas. Atsipalaiduok ir bent kartais jiems nusišypsok. Pasakyk juokelį, pagirk.

Prieš kelerius metus, kai dar buvo gyva Ana ir jis dar nenumanė, kokia didelė atsakomybė yra valdyti *Belero grupę*, tai padaryti būtų buvę daug lengviau. O dabar Bo tiesiog neturėjo nei laiko, nei energijos skatinti žmones gerai atlikti savo darbą.

Džinė jam dažnai primindavo, kad bendravimas nėra jo stipriausia savybė.

- Mielas brole, tu slepiesi po stipraus ir tylaus žmogaus kauke, bet joks žmogus nėra

sala¹ ir panašiai...

Bo mintyse gūžtelėjo pečiai. Toks scenarijus jam puikiai tiko, o kadangi dirbo neskaičiuodamas valandų ir vadovavo savo daugiamilijoninės vertės kompanijų grupei, apimančiai vynuogynus, vynines, ūkius, viešbučius, restoranus ir degustacinius vyno barus, jis nematė prasmės taisyti to, kas nebuvo sugedę.

Bo pakėlė taurę viskio su ledu ir užsimerkė, kai pirmasis gurkšnis nuslydo žemyn gerkle. Jo verslas susijęs su vynu, bet niekas nepadeda nusiraminti taip kaip taurė gero airiško viskio.

Pažvelgęs į barą jis vėl susidūrė su barmeno žvilgsniu.

- Mano pusbrolis čia buvo užsukęs?

- Elis atėjo ir išėjo, pone. Jis norėjo jūsų palaukti, bet paskui paprašė perduoti, kad su jumis susitiks ryte.

Akies krašteliu Bo pastebėjo moters galvos kryptelėjimą ir suprato, kad ji klausosi pokalbio. Jis jautė svilinantį žvilgsnį ir pajuto jos susidomėjimą. Bo neprieštaravo. Po galais, ji

---

¹ Anglų poeto Džono Dono eilėraščio *Nė vienas žmogus nėra atskira sala* pirmoji eilutė (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

tikra gražuolė.

Tačiau daug, labai daug gražių moterų lankydavosi vyno bare, vynuogyno degustacijos kambariuose, restoranuose, meno galerijose, viešbučiuose... jo biure. Jo gyvenime. Bo niekada nesirinkdavo atsitiktinių moterų. Užsimanius moteriškos draugijos (jam vos trisdešimt penkeri ir jis dažnai užsimanydavo), tereikėdavo paskambinti – telefone buvo įsivedęs kelių moterų numerius. Moterų, kurias pažinojo, moterų, su kuriomis jautėsi patogiai. Moterų, kurios suprato, kad jis nori tik kelių valandų neįpareigojančios pramogos.

Bo padėjo rankas ant baro ir, bandydamas atsispirti pagundai pažvelgti į šoną ir pradėti pokalbį, įbedė akis į savo pėdą, kuri ilgėjosi ant auksinės atramos. Jam reikia grįžti namo – į vieną iš keturių prabangių namų, kurie buvo pastatyti, kai visi kartu nusprendė Belero dvarą ir šeimos namus paversti jaukiu viešbutiu. Visi namai stovėjo rytinėje dvaro pusėje už vynuogynų ir buvo gana toli vienas nuo kito, tad jis nesijautė gyvenęs savo sesers arba pusbrolio pašonėje. Ketvirtąjį ir patį mažiausią namą jie paskyrė besisvečiuojantiems giminaičiams ir draugams.

Rytoj Bo laukė daug darbo, prieš akis visa

pašėlusį savaitė, todėl netgi mintis užkalbinti gražuolę pajuodusiais paakiais buvo paprasčiausiai kvaila. Jis instinktyviai žinojo, kad mergina ne jo skonio. Jam patiko į jį patį panašios moterys: ramios, santūrios, šaltakraujės. Trumpa suknelė prie kaubojiškų aulinukų, garbanoti, liemenį siekiantys plaukai ir visai nepadažytas veidas išdavė, kad ji laisvos sielos moteris.

Bo visada stengėsi bėgti kuo toliau nuo nerūpestingų nuotykių ieškotojų, kurios gyvena pagal savo pačių susikurtas taisykles. Jam patiko paprastos, draugiškos, nieko nereikalaujančios moterys. Ir dar ramios... jam labai patiko ramios moterys.

Bo gerai žinojo, kad ši moteris tikrai tokia nėra...

Taigi, Teseri, baik savo viską ir nešdinkis iš čia. Nėra jokio reikalo mintyse kurti užkalbinimo frazių. Tu jų nepanaudosi nė su ja, nė su jokia kita moterimi.

Protingas, nepaprastai sėkmingas, sprendžiant iš dizainerių siūtų drabužių, turtingas ir šiek tiek, o gal netgi labai, sutrikęs, - pagalvojo Remi. Jo platūs pečiai atrodė įsitempę, o pirštų barbenimas į barą išdavė nerimą. Plaukai buvo netvarkingi dėl nuolat per juos brau-

kiančių pirštų.

Remi iškart atpažindavo įtampą – juk pati kadaise buvo gyvas įtampos kamuolys – ir suprato, kaip jis jaučiasi. Jam reikia daugiau nei vienos taurės viskio ir lengvo pokalbio.

Šiam vyrui reikia atsipalaiduoti, pasijuokti ir tikriausiai aistringai pasimylėti.

Remi galėjo pasirūpinti pirmuoju ir antruoju dalyku, bet svarstė ir apie trečiąjį. Ji *taip* juo susižavėjo...

Na, meiluti, tikiuosi, kad turi humoro jausmą, nes kitaip krisiu veidu į purvą...

– Tu esi visai kaip mano mėgstama kava. Juodas ir stiprus.

Kai Bo atsisuko, Remi giliai įkvėpė ir pirmą kartą pažvelgė tiesiai į jo sodriai pilkas, ilgų tamsių blakstienų rėminamas akis.

Bo suraukė tamsius antakius.

– Atsiprašau?

Remi suprunkštė ir apsimetė bemažstanti.

– Nesuveikė? Na, o kaip dėl šios?.. Taip ilgai ieškojau vyro su LGU ir pagaliau tokį radau... Beje, LGU yra *Labai gražus užpakaliukas* trumpinys.

Bo užvertė akis ir Remi pastebėjo, kad jos pralinks mėjo. *Ačiū Dievui....*